

Oddajcie cesarzowi to, co cesarskie, a Bogu to, co Boże

Werset kluczowy: „A Jezus odpowiedział im: **Oddajcie cesarzowi to, co należy do cesarza, a Bogu to, co należy do Boga. I dziwowali się Mu**”.
Ewangelia Marka 12:17

Wybrane fragmenty Pisma Świętego:
Ewangelia Marka 12:13-17

My również podziwiamy mądrość i nauki Jezusa. Nasz kluczowy werset stał się częścią języka potocznego w różnych krajach chrześcijańskich. Dwa tysiąclecia po tym, jak Jezus wypowiedział te słowa, nadal brzmią one jak wielka prawda.

W kontekście wersetu kluczowego widzimy, jak faryzeusze i herodianie, którzy się nie znosili, zjednoczyli się, by zastawić pułapkę na naszego Pana. Ich słowa były nieszczerze. „Wysłali więc do Niego niektórych faryzeuszy i herodian, aby zastawili na Niego pułapkę w rozmowie. Przyszli więc i rzekli do Niego: Nauczycielu, wiemy, że jesteś prawdomówny i nie zważasz na niczyją opinię. Nie kierujesz się bowiem pozorami, ale prawdziwie nauczasz drogi Bożej. Czy wolno płacić podatek cesarski, czy nie? Czy mamy go płacić, czy nie?” (Mk 12,13-14). Ich słowa były hipokryzją, głęboko zakorzenioną w ich sercach. Ani przez chwilę nie wierzyli, że Jezus „prawdziwie nauczał drogi Bożej”. Dostrzegając ich złe motywy, Jezus odpowiedział: „Dlaczego mnie wystawiacie na próbę, obłudnicy? Pokażcie mi monetę podatkową. Wtedy przynieśli Mu denara” (Mt

22:18,19). Fakt, że faryzeusze i herodianie przynieśli Mu denara, był kolejnym dowodem ich podstępów.

Żydowski szekel był monetą przeznaczoną na opłatę świątynną. Denar był monetą rzymską. Podatek rzymski płacono w denarach. Przeciwnicy Jezusa, mając tę monetę w sakiewce i ofiarowując ją zamiast szekla, pokazali, że sami wierzyli, iż płacenie daniny cesarzowi jest zgodne z prawem. Ich pretensje były zatem fałszywe.

Wziąwszy monetę do rąk, Jezus pokazał ją wszystkim. Zapytał: „Czyj to wizerunek i napis?”. Odpowiedzieli Mu: „Cezara”. A Jezus rzekł do nich: „Oddajcie Cezarowi to, co należy do Cezara, a Bogu to, co należy do Boga”. I dziwowali się Mu. (Mk 12,16-17). Ewangelia Mateusza dodaje, że „zostawili Go i odeszli” (Mt 22,22). Wpadli w własną pułapkę; ich spisek się nie powiódł i został zapisany jako pouczająca lekcja na wieki.

Jako chrześcijanie w dzisiejszym zagmatwanym świecie stajemy przed budzącymi kontrowersje pytaniami dotyczącymi praktykowania naszej wiary. Przeciwstawne filozofie próbują wykorzystać Pismo Święte do wzmocnienia swojego stanowiska. Kiedy jesteśmy rozrywani na wiele różnych stron, Chrystus i Jego nauki pozostają naszą kotwicą. Służmy najpierw Bogu, naszemu Stwórcy. Podążajmy za prostymi naukami Jezusa o miłości do Boga i miłości do bliźnich. Kochajmy nawet naszych wrogów! Jezus powiedział: „Wam, którzy słuchacie, powiadam: Kochajcie waszych wrogów, czyńcie dobrze tym, którzy was nienawidzą, błogosławcie tych, którzy was przeklinają, i módlcie się za tych, którzy was prześladują. Temu, kto uderza cię w jeden policzek, nadstaw mu i drugi. A

temu, kto zabiera ci płaszcz, nie odmawiaj ani tuniki” (Łk 6, 27-29).

Złota zasada rzuca jasne światło na ścieżkę naszego codziennego życia. „Tak jak chcecie, aby ludzie wam czynili, tak i wy im czyńcie” (Łk 6, 31). Odsuńmy się od „ ” i oddajmy „Cesarowi” to, co mu się należy zgodnie z prawem, a Bogu oddajmy wszystko.